

stitsministeriet kan i øvrigt tilslutte sig, at det ikke kan antages, at der med bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 17 er tilsigtet en begrænsning i adgangen til at gennemføre almindelige landbrugsmæssige drænings- og afvandingsanlæg. Justitsministeriet lægger herved navnlig vægt på indholdet af besvarelsen af spørgsmål 32.

5. Med hensyn til forholdet mellem det nu fremsatte lovforslag om tilskud til nedbringelse af okkergener i vandløb og bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 17 kan justitsministeriet afslutningsvis bemærke, at gennemførelse af lovforslaget ikke kan have nogen betydning for vurderingen af, om udledning af okker må antages at stride mod miljøbeskyttelseslovens § 17.«

Enslýdende skrivelser til:

1. De samvirkende danske Landboforeninger

Axelborg

Vesterbrogade 4 A
1620 København V

2. Danske Husmandsforeninger

Vester Farimagsgade 6
1606 København V

I et brev af 24. november 1978, der var stilet til den daværende miljøminister, har De samvirkende danske Landboforeninger og Danske Husmandsforeninger protesteret imod, at landmændene – med udgangspunkt i en af miljøstyrelsen anlagt fortolkning af miljøbeskyttelseslovens § 17 – bliver stillet over for krav om at etablere rensningsanlæg, så drænvand holdes fri for okker. Foreningerne anmoder om, at miljøstyrelsens fortolkning bliver tilbagekaldt.

I brevet anføres bl. a., at miljøstyrelsen ikke uden videre kan ændre den århundredgamle retstilstand, gående ud på, at afledning af drænvand har fortrinsret, uanset om det indeholder okker eller ej. Efter foreningernes opfattelse kan miljøbeskyttelseslovens § 17 ikke anvendes på stoffer, der forekommer frit i naturen, og det vil få uoverskuelige følger for de fremtidige afvandingsmuligheder i dansk landbrug, såfremt miljøstyrelsens fortolkning ikke ændres. Endelig anfører foreningerne, at hvis samfundet ønsker, at vore vandløb skal renses for de stoffer, der forekommer frit i naturen, må det blive en sag

for det offentlige og ikke en opgave, som man skal kunne pålægge de enkelte landmænd at betale.

Miljøstyrelsens fortolkning er indeholdt i en skrivelse af 10. oktober 1978 til Landskontoret for Landboret, der havde anmodet om en udtalelse om, hvorvidt udledning af okker i forbindelse med dræning og vandløbsregulering er omfattet af forbudet i miljøbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, mod tilførsel af forurenende stoffer til vandløb, søer eller havet.

Miljøstyrelsen meddelte, at styrelsen var af den opfattelse, at udledning af okker i forbindelse med kunstig sænkning af grundvandsspejlet ville kunne indebære en sådan okkerpåvirkning af vandløb, at der forelå en forurening i miljøbeskyttelseslovens forstand. Fastlæggelse af et tilladeligt niveau for okkerpåvirkning af vandløb måtte efter miljøstyrelsens opfattelse tage udgangspunkt dels i et vandområdes naturlige vandkvalitet, dels i den af amtsrådet fastsatte recipientkvalitet, jfr. miljøbeskyttelseslovens §§ 61 og 62. Det var således i første række amtsrådenes opgave ud fra de lokale forhold at fastsætte grænser for den acceptable okkerpåvirkning. For så vidt angør forholdet mellem vandløbsloven og miljøbeskyttelseslovens bestemmelser var det miljøstyrelsens opfattelse, at vandløbsretten ved behandlingen af en sag om sænkning af grundvandsspejlet ved vandløbsregulering, herunder specielt ved udpumpningsanlæg, burde være opmærksom på bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, mod tilførsel af forurenende stoffer til vandløb m. v. Som anført tilkom det amtsrådene at fastlægge den vandkvalitet, som lokalt måtte betragtes som acceptabel. En tilladelse fra en landvæsenret i forbindelse med et afvandingsprojekt kunne efter styrelsens opfattelse ikke fritage den for projektet ansvarlige fra overholdelse af forbudsbestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, og miljøstyrelsen tilrådede derfor, at vandløbsretten i sager, hvor der kunne opstå spørgsmål om øget okkerpåvirkning af vandløb m. v., inddrog amtsrådet i sagsbehandlingen.

I et brev af 30. november 1978 til formændene for de to foreninger tilkendegav miljøministeren, at han mente, at der var behov for, at foreningerne og miljøstyrelsen nærmere drøftede de spørgsmål, som foreningerne